

Dopis od preláta (listopad 2011)

Přibližovat víru druhým a to zvláště příkladem svého života, je „radostná povinnost“ každého křesťana, říká mons. Echevarría v dopise z tohoto měsíce.

16.11.2011

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

V listopadu nás Církev zve, abychom pozvedli svůj zrak k věčnosti.
Slavnost všech svatých, kterou dnes

slavíme, a zítřejší vzpomínka na všechny věrné zemřelé svědčí o tom, že Bůh nás stvořil, abychom mu sloužili a chválili ho na této zemi a věčně se s ním radovali v nebi.

Pozemský život, jakkoli může být dlouhý, zůstane jen krátkým okamžikem ve srovnání s věčností. Jeden žalm učí: Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí; sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě. Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí [1]. Tato slova jsem slyšel komentovat našeho Otce mnohokrát. Na konci ještě doplnil *vultum tuum, Domine, requiram!* [2].

To jediné definitivní, to jediné, co stojí za to, je dojít do domu Otce, kde nám Ježíš Kristus připravil příbytek [3]. Dobře to vědí blažené duše, které se v nebi už radují, a také ty, které touží vejít, ale ještě se očišťují v očistci, aby mohly vstoupit do slávy.

Tyto liturgické vzpomínky a celý měsíc, který právě začínáme, představují dobrou příležitost, abychom si do hloubky zpytovali svoje svědomí, obnovili svoji touhu po Bohu a napravili, co je třeba. Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá člověk svůj život zpět?[4]. Tyto otázky našeho Pána by měly být přítomné v našem životě a měly by osvětlovat naše jednání. Neboť ***co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Co prospěje člověku všechno, co se nachází na zemi, všechny touhy rozumu i vůle? K čemu to všechno je, jestliže všechno bohatství tohoto světa jsou jen divadelní kulisy, jestliže je potom navždy věčnost. (...) Lidé nejsou pravdiví, když říkají „navždy“ o něčem, co se týká časných věcí. Slovo „navždy“ je pravdivé, a to plně, jen vzhledem k Bohu. A tak musíš žít i ty, mít víru, která ti při pomyšlení na***

***věčnost, jež je opravdu navždy, dá
pocítit vůni medu, sladkost nebe
[5].***

Stačí jediný pohled na svět, abychom s bolestí viděli, že je mnoho lidí – mužů i žen, mladých i starých –, kteří vůbec neuvažují o věčnosti. Jiné nepokoje a potřeby úplně zaplňují jejich životní horizont a, někdy ne vlastní vinou, neznají důstojnost, ke které je Bůh volá, nekonečné štěstí, ke kterému je povolává. Ty a já, žádný křesťan vědomý si velikosti svého poslání nemůže zůstat lhostejný k údělu těch, kteří Boha neznají nebo ho dávají do závorek. Před touto skutečností nesmíme upadat do pesimismu. Musíme prosit Pána, aby nás naplnil zápallem a vědomím, že modlitbou a umrtvováním můžeme působit i v posledním koutku této planety. Máme rádi celé lidstvo? Jak reagujeme na zprávy ze vzdálených zemí?

V pastýřském listě, který byl publikován před několika dny a který vyhlašuje *rok víry* začínající za několik měsíců, Benedikt XVI. znovu potvrzuje tuto základní zodpovědnost věřících katolíků.

Nesmíme dopustit, aby sůl ztratila chuť nebo aby světlo bylo skryté (srov. *Mt* 5, 13-16). Jako ona samaritánka, i dnešní člověk může znovu pocítit touhu přiblížit se ke studni, aby poslouchal Ježíše, který zve k víře v Něj a k čerpání z té vody, která prýští z jeho pramene (srov. *Jan* 4, 14) [6]. Ať nás myšlenka na společenství svatých, v příštích týdnech tak živé, vede k prosbám ke třetí osobě Nejsvětější Trojice, abychom měli touhu přivést k němu mnoho duší. *Ure igne Sancti Spiritus!*, voláme tuto invokaci, která se tolik líbila našemu Otci. Spaluj nás Pane ohněm Ducha Svatého! Ať nás tvé konání v našich duších – světlo v rozumu, účinné rozhodnutí ve vůli, síla v srdci – vede k neustálému

apoštolátu a k využití každé příležitosti – ať také umíme tyto příležitosti vytvářet –, abychom pomohli lidem kolem nás přiblížit se k Bohu.

Musíme se snažit dělat apoštolát každý den s novým zápalem.

Musíme znovu objevit – pokračuje Papež – chuť po Božím Slově, věrně předávaném Církví, a po Chlebu Života, který je nabízen jako pokrm všem jeho učedníkům (srov. *Jan 6, 51*). Ve skutečnosti Ježíšovo učení zní i dnes se stejnou silou: „Neusilujte o pomíjející pokrm, ale o pokrm zůstávající pro život věčný“ (*Jan 6, 27*). Otázka ze strany posluchačů je také stejná jako dnes: „Jak máme jednat, abychom konali skutky Boží?“ (*Jan 6, 28*) Známe odpověď Ježíše: „Toto je skutek, který žádá Bůh: abyste věřili v toho, koho on poslal“ (*Jan 6, 29*). Věřit v Ježíše Krista je tedy jediná cesta ke spáse [7].

Obrátíme svůj pohled na našeho milovaného Vykupitele. Je třeba věřit v Něho, v našeho Boha a Spasitele, který nás chce přivést do slávy Boha Otce působením Ducha svatého.

Přeje si to tak intenzivně, že při jedné příležitosti řekl svým učedníkům:

ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi ut accendatur? [8]; oheň

jsem přišel vrhnout na zem a jak si přeji, aby už vzplanul.

Tato slova podněcovala duši svatého Josemaríi už od mládí. ***Během let mě zapalovalo láskou k Bohu***

uvažování nad Ježíšovou touhou zapálit svět svým ohněm. A

nemohl jsem v sobě udržet

horlivost, která rostla v mé duši a která se slovy našeho Mistra drala

křikem ven mými ústy: ignem veni mittere in terram, et quid volo nisi

ut accendatur?... Ecce ego quia

vocasti me (Lk 12, 49; 1 Sam 3, 6);

oheň jsem přišel vrhnout na zem a jak si přeji, aby už vzplanul!... Tu

jsem, volal jsi mě [9]. A dodával, že tato slova byla pro jeho duši velkou vzpruhou: **at' jsou jí také pro vás; at' nejste nikdy vyhaslí; at' jste vždy nositeli božího ohně; božího světla, tepla nebe a boží lásky všude na zemi [10].**

Prosme Přímluvce, aby zapálil naše srdce. At' nám dá zakoušet Kristovu touhu po spáse všech duší. **Toto ignem veni mittere in terram!, oheň jsem přišel vrhnout na zem, nám musí spalovat duši. Musíme být přesvědčeni, úplně přesvědčeni, abychom řekli Pánu: ecce ego quia vocasti me! (1 Sam 3, 8), tu jsem, protože jsi mě povolal, abych byl křesťanem. Jsi otec nebo matka rodiny, syn nebo dcera? Dobře, ale at' zapaluješ láskou všechno, čeho se dotkneš. Pokud nezapalujete vaše okolí, sami se jen hloupě spálíte, abyste nechali jen trochu popela namísto**

řeřavého uhlí, které dává světlo a teplo [11].

Apoštolát, tato radostná povinnost křesťanů, je posláním Církve, posláním od Krista, které naplňuje každý věřící v místě svého působení. Dobrý příklad je základem a v současnosti má velký význam. Můžou být totiž lidé vzdálení od Boha nebo nepraktikující, kteří odmítají jakékoli duchovní obrácení, ale svědectví správného života – osobního, rodinného, profesního, společenského – nezůstane nepovšimnuto. Tito lidé se pak ptají po důvodech tohoto jednání a pomalu se začínají otevírat světlu Pána. **Samotnou svou existencí ve světě – píše papež – jsou křesťané povoláni, aby účinně dali zazářit Slovu pravdy, které nám zanechal Pán Ježíš [12].** V tomto smyslu nabývá studium *Katechismu katolické církve* zvláštního významu: poznávat lépe víru a její důsledky a

předávat ji ostatním. Nepřestávejme používat tento vynikající zdroj a šířme ho i mezi naše přátele.

Víra není jen o poznání pravd obsažených v pokladu zjevení, ale vyžaduje i svůj vlastní dynamismus, vnější projevy. Jak učí svatý Pavel, víra *per caritatem operatur* [13], která se uplatňuje láskou, a láska se projevuje konkrétními skutky služby ostatním, starostí o ně, zájmem o jejich starosti, začínaje těmi nejbližšími. Prvním projevem je přát si to, co chce Bůh: *aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu* [14]. Jedním slovem – předávat přijatou víru. To je cíl, který papež ukazuje v pastýřském listě, totiž **v současnosti se často stává, že se křesťané zabývají společenskými, kulturními a politickými důsledky svého závazku a přitom stále považují víru za všeobecný předpoklad společnosti. Ve skutečnosti tento předpoklad není**

správný, mnohdy je odmítán. Zatímco v minulosti bylo možné rozpoznat jednotný kulturní základ, všeobecně přijímaný a vycházející z obsahu víry a hodnot na ni navazujících, dnes tomu tak už není v mnoha oblastech společnosti [15].

Během celého svého života kázal svatý Josemaría potřebu naplnit vírou myšlenky, slova i skutky. Zdůrazňoval, že při jednání s druhými lidmi bychom hned měli myslet na to, jak je přiblížit k Bohu. Používal jedno přirovnání. ***Všimli jste si, že každý člověk – také ty a já – má určitý psychický předsudek, určitý druh profesionální psychózy? Když jde lékař po ulici a uvidí nějakého člověka, nevědomky si pomyslí: „tento člověk má problémy s játry“. A když ho uvidí krejčí: „jak špatné, nebo jak dobré oblečení, jak dobrý střih!“ A obuvník si zase***

všímá obuvi... A ty a já, děti Boží, kteří se ve světě věnujeme pro lásku k Bohu službě ostatním, musíme myslet na duše: hle duše – musíme si říct –, duše, která potřebuje pomoc, která potřebuje porozumění, se kterou musíme žít, kterou je třeba spasit [16].

Tento způsob jednání je logický, protože **kdo objevil Krista, musí k němu vést také ostatní. Velkou radost nemůže člověk uchovávat jen pro sebe. Je třeba ji předávat [17].** Takto jednali následovníci Krista v každé době. „Když zjistíte, že něco je pro vás dobré – kázal svatý Řehoř Veliký –, snažíte se to předat ostatním. Musíte se tedy starat o to, aby vás ostatní doprovázeli po cestě Pána. Když jdete do fóra nebo do lázní a potkáte někoho, kdo nemá zrovna co na práci, pozvete ho, aby vás doprovázel. Aplikujte tento pozemský zvyk na duchovní sféru a

když půjdete k Bohu, nechodte sami“
[18].

Mějme na paměti, že navzdory prostředí netečnosti a relativismu je v mnoha srdcích hlad po věčnosti, který může uspokojit pouze Bůh. Tento fakt může tvořit pevný opěrný bod pro obnovu našeho každodenního apoštolského zápalu. Vězme, že Pán si přeje používat křesťany jako nástroje spásy všech duší. Ačkoli se považujeme za nicotné a takoví skutečně jsme, ***musíme přinést světlo Krista, touhy Krista, bolesti a spásu Krista všem duším: našim kolegům, přátelům a příbuzným, známým i neznámým – ať jsou jejich názory jakékoli –, abychom všem dali bratrské objetí. Pak budeme jako ohnivý rubín a už nebudeme pouhé nic, ten ubohý popel. Staneme se hlasem Boha, světlem Boha, ohněm Letnic!*** [19].

V minulých dnech jsem byl v Pamploně, abych předsedal udílení několika doktorátů *honoris causa* Navarrskou univerzitou. Potom jsem měl v Madridu několik setkání s tisíci věřících Prelatury, spolupracovníků a přátel. Prosil jsem Nejsvětější Trojici, aby obnovila ve všech apoštolský zápal, aby spolupracovali na nové evangelizaci společnosti vlastním osobním apoštolátem přátelství a důvěry a také aby podporovali formační aktivity, které přinesou Krista do všech prostředí.

Na závěr vás chci poprosit o modlitby za třicet pět vašich bratrů, kteří přijmou 5. listopadu v Římě jáhenské svěcení. Proste pro ně a pro všechny služebníky Církve srdce podle Srdce Kristova.

Pokračujme v úzkém sjednocení se Svatým Otcem a ve společenství s diecézními biskupy. Budme vděční

Bohu za duchovní plody, které dává
Církvi prostřednictvím apoštolské
práce věřících Díla. Vděčnost
projevíme zejména 28. listopadu, v
den výročí zřízení Opus Dei jako
osobní prelatury. Ať tato vděčnost
dojde k Bohu prostřednictvím Panny
Marie.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+Javier

Řím, 1. listopadu 2011

[1] *Žalm* 102 [103] 15-1.

[2] Srov. *Žalm* 26 [27] 8

[3] Srov. *Jan* 14, 2-3

[4] *Mt* 16, 26

[5] Svatý Josemaría, *Boží přátelé*, č.
200

[6] Benedikt XVI. Pastýřský list *Porta fidei*, 11-X-2011, č. 3

[7] Tamtéž

[8] *Lk* 12, 49 (Vg)

[9] Svatý Josemaría, *Dopis 9-I-1959*, č. 9

[10] Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 12-II-1975

[11] Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 9-II-1975

[12] Benedikt XVI. Pastýřský list *Porta fidei*, 11-X-2011, č. 6

[13] *Gal* 5, 6

[14] 1 *Tim* 2, 4

[15] Benedikt XVI. Pastýřský list *Porta fidei*, 11-X-2011, č. 2

[16] Svatý Josemaría, Poznámky z rozjímání, 25-II-1963

[17] Benedikt XVI. Homilie, 21-VIII-2005

[18] Svatý Řehoř Veliký. *Homilie nad Evangelii*, I, 6, 6 (PL 76, 1098)

[19] Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 2-VI-1974

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-listopad-2011/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-listopad-2011/)
(09.08.2025)